

Dagthema: Van Bewondering naar Verwondering

Overweging 13 februari – Noud-Lodewijk van Poppel

“...met die Christus van ons is zo langzaam maar zeker, dat: Hoe heviger de vergelijkingen, Hoe harder Zijn roep om ons wakker te schudden. En dit dan met een soort urgentie ...”

Eerste lezing uit Jeremia

Tweede lezing uit Korinthiërs

Derde lezing uit Lucas

Openingslied

Dit huis vol mensen
Weet jij wie het zijn?
Ik mag het hopen.
Heb jij ons geteld,
Ken jij ons bij name?
Dan ben je de enige.

Openingsgebed

Moge God aanwezig zijn
als scheppende en herscheppende geestkracht
nu wij hier bijeen zijn in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.
Amen

Welkom en inleiding

Lied: Nada te turbe / Niets veroorzaakt problemen

Nada te turbe, nada te espante
quien a Dios tiene nada le falta
Nada te turbe,
nada te espante solo Dios, basta

Todo se pasa, Dios no se muda La paciencia todo lo alcanza.

En Cristo mi confianza,
y de Él solo mi asimiento,
en su cansancio mi aliento,
y en su imitación mi holganza.

Niets veroorzaakt problemen, niets is beangstigend.
Degenen die God zoeken, zullen nooit te kort komen.
Niets veroorzaakt problemen, niets is beangstigend.
Alleen God vervult ons.

Alles gaat voorbij, God verandert niet.
Met geduld is alles mogelijk.

Mijn vertrouwen is in Christus,
En mijn genegenheid is alleen van Hem.
Mijn adem is aanwezig in Zijn vermoeidheid,
Mijn gemoedsrust is aanwezig in het navolgen van Hem.

Stilte en gebed

Lied: Als de liefde niet bestond van Toon Hermans

Als de liefde niet bestond
Zullen ze stilstaan de rivieren
En de vogels en de dieren

Als de liefde niet bestond
Als de liefde niet bestond
Zou het strand de zee verlaten
Ze hebben niets meer te bepraten

Als de liefde niet bestond
Als de liefde niet bestond
Zou de maan niet langer lichten
Geen dichter zou meer dichten

Als de liefde niet bestond
Nergens zouden bloemen staan
En de aarde zou verkleuren
Overal gesloten deuren
En de klok zou niet meer slaan

Als de liefde niet bestond
Dan was de hele 'vrijerij' bedorven
De wereld was gauw uitgestorven
Als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
Zou de zon niet langer stralen
De wind zou niet meer ademhalen

Als de liefde niet bestond
Geen appel zou meer rijpen
Zoals eens in het paradijs
Als wij elkaar niet meer begrijpen
Dan is de wereld koud als ijs

Ik zou sterven van de kou
En m'n adem zou bevriezen
Als ik je liefde zou verliezen
Er is geen liefde zonder jou

Eerste lezing uit de profeet Jeremia: 17,5 - 8

Dit zegt God de Heer: 'vervloekt is hij die op mensen vertrouwd, die steunt op een schepsel en zich afgekeerd van de Heer.

Hij is een kale struik in de steppe, nooit krijgt hij regen.

Hij staat op droge woestijn grond, in een onvruchtbaar, verlaten gebied.

Gezegend is hij die op de Heer vertrouwd en zich veilig weet bij Hem.

Hij is een boom aan een rivier, de wortels tot in het water.

Hij heeft geen last van de hitte, zijn bladeren blijven groen. Tijd van droogte deert hem niet, hij blijft altijd vrucht dragen.

Tweede lezing uit de eerste brief van de heilige apostel Paulus aan de christenen van Korinthe 15,12.16-20.

Broeders en zusters, als wij verkondigen dat Christus uit de dood is opgestaan, hoe kunnen dan sommige onder u beweren dat er geen opstanding van de doden bestaat?

Want als de doden niet verrezen, is ook Christus niet verrezen, en als Christus niet is verrezen, is uw geloof waardeloos en zijt gij nog in uw zonden.

Dan zijn ook zij die in Christus ontslapen zijn verloren.

Indien wij enkel voor dit leven onze hoop op Christus hebben gevestigd, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen, ... maar zo is het niet!

Christus is opgestaan uit de doden als eersteling van hen die ontslapen zijn.

Lied: Een schoot van ontferming H. Oosterhuis/ A.Oomen

Een schoot van ontferming is onze God.

Hij heeft ons gezocht en gezien

zoals de opgaande zon aan de hemel.

Hij is ons verschenen

toen wij in duisternis waren,

in schaduw van dood.

Hij zal onze voeten richten

op de weg van de vrede.

Derde lezing uit het heilig Evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Lucas 6,17.20-26.

Samen met hen daalde Hij af, maar bleef staan op een vlak terrein. Daar bevond zich een talrijke groep van zijn leerlingen en een grote volksmenigte uit heel het joodse land, uit Jeruzalem en uit het kustland Tyrus en Sidon; Hij sloeg nu zijn ogen op, keek zijn leerlingen aan en sprak: 'Zalig gij die arm zijt, want aan u behoort het Rijk Gods.

Zalig die nu hongerlijdt, want gij zult verzadigd worden.

Zalig die nu weent, want gij zult lachen.

Zalig zijt gij, wanneer omwille van de Mensenzoon de mensen u haten, wanneer zij u uitstoten, u beschimpen en uw naam uit de samenleving bannen als iets verfoeilijks.

Als die dag komt, spring dan op van blijdschap, want groot is uw loon in de hemel.

Op dezelfde manier behandelden hun voorvaders de profeten.

Maar wee u, rijken, want wat u vertroost, hebt ge al ontvangen.

Wee u, die nu verzadigd zijt, want ge zult hongerlijden.
Wee u, die nu lacht, want ge zult klagen en wenen.
Wee u, wanneer alle mensen met lof over u spreken,
want hun voorvaderen deden hetzelfde met de valse profeten.

Overweging

Van Bewondering naar Verwondering

Het was op 15 juni 1990, een gewone vrijdag, dat ik, op mijn fiets van de De Lairesestraat in Amsterdam, via het museumplein, onder het Rijksmuseum door, me naar het Leidseplein spoedde.

Nelson Mandela bracht een bezoek aan Amsterdam, nadat hij op 11 februari van datzelfde jaar, na 27 jaar ballingschap was vrijgelaten.

Daar aangekomen zag ik dat er reeds vele mensen op het plein waren, die net als ik, de grote vrijheidsstrijder uit Zuid-Afrika, wilden **Bewonderen**. En hoe ik ook probeerde naar voren te komen, het lukte me niet.

Ik kon Mandela dus niet zien.

En hij, die beste man, zou mij dus ook niet zien.

Met enige schaamte over de arrogantie die hier in doorklinkt besepte ik mij dat ik ook dóór hém gezien, gekend en **Bewonderd** wilde worden.

Dus mijn reactie was er een van frustratie en pijn.

Was deze held der helden in Amsterdam en dan zou ik hem, en nogmaals, heel hooghartig, Hij mij mislopen. Echter gaande de weg, wat bekomen van de frustratie, werd ik meegenomen in de ervaring die zich op het plein afspeelde.

Via de geluidsinstallatie hoorde ik zijn stem en natuurlijk was er het gejuich en het applaudisseren, toen hij op het balkon moet zijn verschenen.

Het was oorverdovend.

En wat deed ik... ik ging ook mee roepen 'Mandela'!, 'Mandela'!
en zo iets als 'Freedom' ... 'Freedom'!!

Daar stond ik dan, als net afgestudeerd doktertje,
die voorbij het streven om te moeten **bewonderen**, in vervoering raakte.

Ik was tot diep in mijn vezels in ontroering geraakt.

Wat mij betreft:

Een ervaring van **Bewondering** naar **Verwondering**.

Deze herinnering en ervaring kwam bij mij op toen ik het evangelie van Lucas, dat we zojuist gelezen hebben, tot me door liet dringen.

Christus daalt af, waarschijnlijk van een berg, want hij spreekt de Bergrede uit, komt aan op een vlakte en daar aangekomen treft hij ook een grote menigte aan mensen.

Hij moet deze mensen hebben aangeraakt en hen met Zijn wonderen hebben genezen van lichamelijke en geestesziekten.

Ook daar moeten mensen zijn gaan juichen en ernaar hebben verlangd om **door** hem gezien en aangeraakt te worden.

Tallose mensen zullen hem **niet** gezien hebben en geen woord gehoord of verstaan hebben. Er was toen nog geen geluidsinstallatie.

Laat staan een zoomverbinding...

Toch stel ik me voor, dat het aanwezig zijn geweest bij die Bergrede, van grote bepalende waarde moet zijn geweest voor de leerlingen en ook de andere toegestroomde bewonderaars van Jezus.

Christus heeft natuurlijk woorden gesproken en om met Harris te spreken, deze Woorden ons toevertrouwd.

En goed dat de leerlingen nabij waren, zodat zij deze waarachtige woorden later hebben kunnen optekenen.

Echter misschien was wel het belangrijkste, of mensen hem nu wel of niet gezien of gehoord hadden, dat Hij **erváren** werd en dat mensen ervaringen opdeden van heling en van genezing.

Zich geraakt wisten en ook misschien wel een ervaring doormaakten van: van **Bewondering** naar **Verwondering**.

Of waren de mensen van toen tijdens die Bergrede van Christus juist meer geschokt en verontwaardigd.

Bij het horen van de keiharde en meedogenloze vergelijkingen, die Jezus in de Bergrede heeft neergezet, denkt u misschien ook wel: Nou, Nou ... kan het niet wat minder?

Misschien is het niet voor niets dat deze vergelijkingen, in de wat oudere versies van de Bijbel, de zaligsprekingen en de bedreigingen worden genoemd.

Echter mijn ervaring met die Christus van ons is zo langzaam maar zeker, dat: Hoe heviger de vergelijkingen, Hoe harder Zijn roep om ons wakker te schudden.

En dit dan met een soort urgentie om ons de essentie van Zijn geloof te willen openbaren. Urgent in die zin dat hij aanzet tot verwondering in het hier en nu en bijvoorbeeld niet pas over 27 jaar.

Dus nu ook hier vandaag, in de Duif Hier, vandaag voor jou en voor mij.
Ook via de zoom.

Christus roept ons wakker met: Het doet er niet toe, hoe je heet, wat je doet, waar je woont of geboren bent.

Kijk uit dat jij je blindstaart op je rijkdom, want je zult berooid uitkomen. Staar je niet blind op overvloed. Overvloed die je nu hebt en ervaart, want je zult honger lijden.

Staar je niet blind op dat het jou vanzelfsprekend goed zal gaan, omdat je voldoet aan de 7 vinkjes van Joris Luyendijk. Wees nederig en bescheiden. Wees niet hooghartig; Ga niet op in hoogmoed, want je zult het nakijken hebben.

Ken je kwetsbaarheden en je kwetsuren.

Want, zijn we niet allemaal op een of andere manier door het leven gewond geraakt?

Is het niet juist zo dat we in al onze geschondenheid en verwondingen, in onze essentie / onze ziel getroffen worden?

Bruut en soms zelf onmenselijk worden we zowel lichamelijk als geestelijk op de proef gesteld en dan ligt ons gewonde hart en dáármee onze **ziel** open.

Want waar we de meeste pijn aan ervaren, is misschien wel de meest directe verwijzing naar ons diepste verlangen en wezen.

Als we namelijk verdriet hebben, omdat het contact met onze zus of broer verstoord is, weten we heel zeker hoe belangrijk stromende verbindingen voor ons zijn.

Als we diepe zorgen hebben over onze gezondheid en we ons leven door ziekte niet zeker zijn, weten we zeker dat het leven en onze vitaliteit ons alles is.

Als we ons alleen, verlaten en onbegrepen voelen en daar somber en depressief door worden, weten we zeker dat we gekend, gezien en gehoord willen zijn.

Daarom roept Christus ons op om onze pijn en verwondingen 'aan te kijken' en liefdevol te bejegenen.

Verwonderd te zijn over wat voor een **wonder** zich **vanuit deze wond** openbaart /zichtbaar wordt.

Misschien is het niet voor niets dat het woord 'wond' in het woord 'wonder' verankerd ligt.

Daar in de diepe pijn en onmacht verlangen we naar een wonder.

Dat onze wonden geheeld mogen worden en dat we er uiteindelijk heler, completer en vrijer uit mogen komen.

En als dat dan gebeurt, noemen we dan een wonder.

We geloofden er niet meer in dat het goed zou komen, en nu is het toch goed gekomen. Ongelofelijk toch...! zeggen we dan.

Of mogen we dan geloven dat God / het Al ook nu vandaag de dag nog steeds wonderen laat geschieden. Wonderen laat geschieden om ons steeds weer wakker te houden en wakker te roepen.

Zie, je wonden zijn genezen!

Zie je bent letterlijk dan wel figuurlijk opgestaan!

Kijk nou toch, na 27 jaar ben je uit ballingschap vrijgekomen!

Ik dacht in een woestijn te staan en ik blijf een boom te zijn met zijn wortels reikend tot in een rivier van levend water!

Door op deze concrete manier aan de mensen van nu, jij en ik, te laten ervaren dat er steeds weer wonderen gebeuren, is en blijft de boodschap dat, Alles Liefde en Licht is, levend!

Dus blijf niet hangen in het alleen maar aanbidden en **bewonderen** van de almachtige God. Echter blijf je **verwonderen** en blijf ontvankelijk. Je zult wonderen ervaren en je zult dóór jouw verwondingen heen, heel en gezond worden.

En hier sta ik dan, nu hier op het plein van de Duif.

Dat doktertje van 31 jaar geleden, die in het verlangen om Mandela te **bewonderen**, in **verwondering** achterbleef...

En hier sta ik dan als gastvoorganger en betrokkene op de geloofsgemeenschap van de Duif.

Woorden gesproken vanuit een diepe en zich steeds vernieuwde **Verwondering** die ik in mijn leven steeds weer ervaar.

In deze overweging heb ik daar vandaag getuigenis van gedaan.

En dan, dan val ik op mijn knieën en buig diep en ik ervaar diepe, diepe **Bewondering** voor de niet aflatende Liefde van Christus IN God.

Zonder arrogantie en zonder hoogmoed
Zie ik Hem én Hij ziet mij.
We lopen elkaar niet mis!
Amen

Stiltemoment van een klein minuutje

Pianospel door Irina Ursu – Antonova

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in de Eeuwige, die in ons woont,
die de herinnering aan het Verbond met ons levend houdt,
die ons elke dag tekenen geeft
van Zijn aanwezigheid in ons mensen.
Ik geloof in de kracht van Gods Geest
die vorm geeft aan onze toekomst,
die niet blijft staan bij het verleden,
die ons rust geeft na spanning,
die ons het goede leert kennen in kwade tijden,
die ons inspireert als wij leeg en afgemat zijn.
Ik geloof door Jezus Messias in de menswording van het goddelijke,
in de mogelijkheid van tegenspraak,
in de genezing van lichamelijke en geestelijke kwetsuren,
in de omkering van onze werkelijkheid.
Ik geloof in de gemeenschap van mensen,
die bezield door geloof,
struikelend op zoek zijn naar het beste in zichzelf,
in elkaar en in de wereld.

Mensen die in de wereld in verbinding willen staan
met hun medemens dichtbij en veraf.

Ik geloof!

Amen.

Het hart van de viering – delen met elkaar

Collecte

Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze gemeenschap kosten. In de Duif dragen veel mensen bij door middel van een periodieke/ jaarlijkse bankafschrijving. Daarnaast kun je vandaag ook een bijdrage in de collecteschaal doen of een digitale gift doen via onderstaande QRcode: Iedere bijdrage wordt zeer op prijs gesteld. Hartelijk dank!!!

Bij een gift aan het jaardoel, graag bij de omschrijving 'Tanzania' vermelden.

Intenties uit het Groene Boek en de gemeenschap

Dienst van de tafel

Lied: De tafel der armen

Huub Oosterhuis/Antoine Oomen

Wat in stilte bloeit, in de luwte van tuinen,
onder de hete zon, op de akker,
heeft Hij bestemd voor de tafel der armen.
Aardekracht, zonkracht is Hij, licht in mensen,
dat wij elkaar verblijden en doen leven,
brood van genade worden, wijn van eeuwig leven.
Maar wie niets hebben, wie zal hen hieraan deel geven?
En die in weelde zwelgen en van niets weten,
wie zal hen naar gerechtigheid doen verlangen?

Aanschijn der aarde, wie zal jou vernieuwen?
Hij die alles zal zijn in allen, heeft ons bestemd om
aarde, jouw aanschijn te vernieuwen.

Nodiging

Breken en delen van brood en wijn

Onze Vader uit “In het voorbijgaan,” Huub Oosterhuis

Bij U,
ik ben altijd bij U.
Gij houdt mij vast,
Uw hand in mijn hand.
Alles zult Gij ten goede leiden.
Gij voert mij mee in uw raadsbesluit.
Wat is de hemel voor mij zonder U.
Wat moet ik op aarde als Gij niet bestaat?
Gij zijt mijn rots, mijn God,
de toekomst die op mij wacht.
Ver weg van U,
is het geen leven.
Amen

Mededelingen

Slotlied: Als God ons thuisbrengt

Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap,
dat zal een droom zijn.
Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap,
dat zal een droom zijn. 2 x

Wij zullen zingen, lachen, gelukkig zijn.
Dan zegt de wereld: "Hun God doet wonderen."
Ja, Gij doet wonderen, God in ons midden,
Gij onze vreugde.

Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap,
dat zal een droom zijn.
Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap,
dat zal een droom zijn.

Breng ons dan thuis, keer ons tot leven,
zoals rivieren in de woestijn
die als de regen valt, opnieuw gaan stromen.

Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap,
dat zal een droom zijn.

Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap,
dat zal een droom zijn.

Wie zaait in droefheid, zal oogsten in vreugde.
Een mens gaat zijn weg en zaait onder tranen.
Zingende keert hij terug met zijn schoven.

Als God ons thuisbrengt uit onze ballingschap,
dat zal een droom zijn.

Als God ons thuisbrengt
uit onze ballingschap, dat zal een droom zijn.

Slotgebed

Slotlied en Zegenbede

Hij wekt jouw zachtheid weer
Hij geeft jou terug de ogen van een kind
Hij laat zien wat is
En je toevertrouwd
En jij het licht niet haat....

Wek mijn zachtheid weer
Geef mij terug de ogen van een kind
Dat ik zie wat is
En mij toevertrouw
En het licht niet haat.